

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3308/2020. (VII. 24.) AB HATÁROZATA

alkotmányjogi panasz elutasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.21.716/2018/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt elutasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselő (dr. Kuczora Gergely, Kuczora Ügyvédi Iroda) útján eljárva, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék 31.P.23.208/2017/12. számú ítéletének, a Fővárosi Ítéletőktábla 2.Pf.20.330/2018/5. számú ítéletének, valamint a Kúria Pfv.IV.21.716/2018/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg azokat. Az indítványozó álláspontja szerint a támadott döntések ellentétesek az Alaptörvény VI. cikk (1) és (2) bekezdéseiben rögzített, magánélet tisztelgésben tartásához fűződő alapvető joggal.
- [2] 2. Az indítványra okot adó ügyben egy internetes hírportál cikket közölt arról, hogy az indítványozó, aki a cikk megjelenésekor egy gyermekek üdültetésére létrejött alapítvány (a továbbiakban: Alapítvány) főtitkára volt, napi 110 000 Ft-ért bérelhető luxusvillából jár dolgozni. A cikk illusztrációként fotó- és videofelvételt is közölt, mutatta az ingatlan kertjét, az utcaképet és egy kitarakt rendszámú autót. A felvételen látható, hogy a cikk írói követik az indítványozót, továbbá, hogy a nyaraló kertjébe bekiabálva eredménytelenül próbálnak meg kapcsolatot felvenni az indítványozóval.
- [3] A cikk megjelenését követően az Alapítvány sajtóközleményt juttatott el a hírportálhoz, melyben közölte, hogy a kérdéses ingatlant nem az Alapítvány bérelte, azt semmilyen formában nem finanszírozta. A sajtóközleményt a hírportál megjelentette.
- [4] Az indítványozó a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogának megsértésére hivatkozással bírósághoz fordult. Álláspontja szerint a cikk valótlanul azt a látszatot keltette, hogy az indítványozó az Alapítvány költségén, rászoruló gyermekek üdültetésére fordítandó pénzből bérelt maga és a családja számára luxusnyaralót.
- [5] Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék 31.P.23.208/2017/12. számú ítélete a keresetet elutasította. A bíróság álláspontja szerint a sérelmezett cikk nem tüntetett fel valós tényeket hamis színben. A bérelt ingatlan nem minősül magánlakásnak, nem mutatja sem az indítványozót, sem családtagjait, sem valamilyen ingóságukat. Nem tartotta továbbá sérelmesnek a házszám megmutatását sem, mivel azt az ingatlan bérbeadója eleve nyilvánosságra hozta. Az elsőfokú bíróság szerint az indítványozó alaptalanul hivatkozott a közügyre tartozó kérdés hiányára, mivel nem nyaralt, hanem – saját nyilatkozata szerint – munkába járás céljából használta az ingatlant.
- [6] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéletőktábla 2.Pf.20.330/2018/5. számú ítélete az elsőfokú döntést helybenhagyta. Azt állapította meg, hogy a sajtószabadság és a közügyek vitatásához fűződő alapjog arányosan korlátozta a magánszférához való jogot, mivel a villáról nyilvános fotók is elérhetők, a képek az írásban kifejtett témához kapcsolódnak és a felvételek nem ábrázolnak olyan személyt vagy tárgyat, ami a magánszférával kapcsolatba hozható.
- [7] A felülvizsgálati eljárásban a Kúria Pfv.IV.21.716/2018/4. számú ítélete a támadott döntést hatályában fenntartotta. A Kúria a magánélethez, illetve a magánlakáshoz való jog kapcsán kifejtette, hogy a bérelt ingatlanra is kiterjed az otthon védelme, függetlenül attól, hogy az indítványozó az ingatlanban nyaralt vagy onnan dolgozni járt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a cikk közlése önkényes beavatkozás volt a felperes személyiségi jogaiba. A cikk ugyanis azt a közéleti kérdést vetette fel, hogy a rászoruló nyaralását biztosító, közpénzt felhasználó közalapítvány főtitkára miért és miből jár luxusnyaralóból dolgozni a gyerektáborba. A Kúria osztotta

a felülvizsgált döntés álláspontját abban, hogy az indítványozó közszereplő, aki fokozottabb tűrés kötelezettséget kell tanúsítson a véleménynyilvánítással szemben. A Kúria értékelte azt is, hogy a közéleti vita szempontjából összefüggés van a rászoruló gyerekek táboroztatására létrejött alapítvány és az azt vezető indítványozó által használt ingatlan között. A Kúria álláspontja szerint a felvétel készítői nem lépték túl a véleménynyilvánítási szabadság alkotmányos határát, és nem korlátozták aránytalanul az indítványozó személyiségi jogait.

- [8] 3. A Kúria döntésével szemben az indítványozó alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó előadta, hogy a perben szereplő ingatlan a kérdéses időpontban a családi élet színtere volt. Az, hogy az újságíró a kerítésre felállva bekiabál, ellentétes az otthon védelmére vonatkozó alkotmányos alapelvvel; a kapcsolattartásnak egyéb módját is választhatta volna.
- [9] Az indítványozó szerint a közéletben betöltött szerepére azért nem lehet hivatkozni, mert a második látogatás alkalmával az újságírók tudták, hogy nincs otthon, így magatartásuk provokatív, a családtagok ellen irányuló, zaklató jellegű volt. Előadta, hogy a jogalkalmazó a korlátozás során köteles a legenyhébb eszközt választani, így ha az újságíró tudhatta, hogy csak családtagokkal tud kapcsolatot felvenni, akkor a személyiségi jogok sértése nem tekinthető szükségesnek és arányosnak a közügyek vitatásához való jog érvényesülése érdekében.
- [10] Az indítványozó álláspontja szerint – az ellentétes érdekek téves mérlegelése miatt – a bíróság döntése sértette az Alaptörvény VI. cikk (1) és (2) bekezdésben rögzített jogait.

II.

- [11] Az Alaptörvény érintett rendelkezései:

„VI. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

(2) Az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalalmát.”

„IX. cikk (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

(2) Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.”

III.

- [12] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az Abtv.-ben foglalt formai és tartalmi követelményeknek.
- [13] 1. Az Abtv. 27. §-a alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés
- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.
- [14] Az Abtv. 30. § (1) bekezdéséből következően az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet benyújtani. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése pedig rögzíti, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részleteit az (1a) és (1b) bekezdések szabályozzák.
- [15] Az indítványozó megjelölte indítványozói jogosultságát, valamint az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 51. § (1) bekezdés], az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörben kérve az Alkotmánybíróság eljárását. Megjelölte továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]. Az indítvány benyújtását részletesen indokolta, kifejtve az Alaptörvényben foglalt jogok sérelmének mibenlétét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]. Az indítványozó kifejezetten kérte a vonatkozó bírói döntés megsemmisítését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].

- [16] Az indítványozó a támadott döntést 2019. december 17-én vette át, és az alkotmányjogi panaszát 2020. február 14-én nyújtotta be. Megállapítható tehát, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdésben rögzített határidőn belül élt az indítványozó alkotmányjogi panasszal, illetve hogy a Kúria döntésével szemben nem állt további jogorvoslat a rendelkezésére.
- [17] 2. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [18] E tekintetben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az ügy az Alaptörvény VI. cikkében rögzített magánélethez való jog és az Alaptörvény IX. cikkében rögzített sajtószabadság alkotmányjogi jelentőségű kollízióját veti föl. A bírói döntés alkotmányossági vizsgálata kapcsán elemezni kell ugyanis, hogy a sajtószabadság gyakorlása jelen esetben alapot adhat-e az annak bemutatására, hogy az indítványozó milyen nyaralót bérelt.

IV.

- [19] Az alkotmányjogi panasz nem megalapozott.
- [20] 1. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének hatályos szövege rögzíti, hogy „[m]indenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.” E cikk (2) bekezdése hozzáteszi: „Az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalalmát.”
- [21] A magánszférára vonatkozó fenti alkotmányos rendelkezéseket az Alaptörvény hetedik módosítása állapította meg, tovább erősítve a magánélethez való, illetve az ahhoz kapcsolódó jogok védelmét. Már az ezt megelőző alkotmánybírósági gyakorlat is a magánélet fokozott védelmét rögzítette: „Az Alaptörvény a magánélet sérthetlenségének joga alá eső védett jogviszonyok körét jelentősen kibővíti az előző Alkotmány szabályaihoz képest. A magántitok kifejezést az Alaptörvény nem használja, helyette a magán- és családi életet, az otthon és a kapcsolattartást védi.” {9/2014. (III. 21.) AB határozat, Indokolás [42]} Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény hetedik módosítását megelőző gyakorlatát a 13/2016. (VII. 18.) AB határozat – a gyülekezés szabadsága és a magánélethez való jog kollízióját vizsgálva – a következőképp foglalta össze: „A magánsféra lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek. [...] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánszférához való jog és az Alaptörvény II. cikke által garantált emberi méltósághoz való jog között különösen szoros a kapcsolat. Az Alaptörvény II. cikke megalapozza a magánsféra alakítása érintetetlen területének védelmét, ami teljesen ki van zárva minden állami beavatkozás alól, mivel ez az emberi méltóság alapja. Az Alaptörvény értelmében a magánsféra védelme azonban nem szűkül le az Alaptörvény II. cikke által is védett belső vagy intimszférára, hanem kiterjed a tágabb értelemben vett magánszférára (kapcsolattartás), illetve arra a térbeli szférára is, amelyben a magán- és családi élet kibontakozik (otthon).” (Indokolás [42])
- [22] Az Alaptörvény VI. cikkének szövegszerű változását követően a 3215/2020. (VI. 19.) AB határozat úgy foglalt állást, hogy „az Alaptörvény hetedik módosítása [...] új szabályozási szintre emelte a magánsféra védelmét, a korábbi, a magánsféra nevesített, néhány elemének védelme helyett komplex, általános védelmet nyújtva, mely kiterjed az intimszférára, továbbá a tágabb értelemben vett magánszférára, az egyén családi életére, otthonára, kapcsolattartására. Emellett azzal, hogy a magánszférajogok és egyéb alapvető jogok kollíziója esetére rögzítette, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának és a gyülekezési jog gyakorlásának – figyelemmel az alapvető jogok korlátozhatóságának Alaptörvényben meghatározott általános kereteire és az Alkotmánybíróság gyakorlatára – többek között külső korlátja lehet mások magán- és családi életének, valamint otthonának tiszteletben tartásához való joga, a magánszférajogok ezen elemeit fokozott védelemben részesíti.” (Indokolás [35]) E határozat azt is kimondta, hogy „kiemelt védelem a magánsféra jogán keresztül a magán- és családi élet, valamint az otthon tiszteletben tartásához való jogot illeti meg, amely alapján a család, ezen belül a közeli hozzátartozók, így különösen a gyermekek fokozott védelem alatt állnak” (Indokolás [39]).

- [23] 2. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése a magánszféra (a magánélet és a kapcsolódó részjogosultságok) védelmét rögzíti. Ez a bekezdés egyéni alanyi jogot állapít meg: az állam nem avatkozhat az egyén magánszféréjébe, az egyén pedig hivatkozhat magánéletének védelmére a jogtalan beavatkozással szemben.
- [24] Az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdése ettől eltérő jellegű rendelkezés. Az, hogy „az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalma”, az (1) bekezdéshez kapcsolódó intézményvédelmi rendelkezés: az állam olyan jogi környezet és gyakorlat kialakítására köteles, amely az otthon védelmét ténylegesen is biztosítja. Az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdése tehát az állam számára határoz meg kötelezettséget, ugyanakkor mérlegelési lehetőséget is, hogy az otthon védelmét milyen eszközökkel és tartalommal biztosítja. Ez a bekezdés nem formál alanyi jogot az otthon védelmére, de alapot adhat arra, hogy az állam az otthon nyugalma érdekében fellépjen {vö. 3049/2020. (III. 2.) AB határozat, Indokolás [32]}. A jogalany a magánéletének színhelye (otthona) nyugalma védelmét az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése alapján kérheti.
- [25] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében rögzített részjogosultság („otthon védelme”) nem értelmezhető a kontextusból kiragadva. Az Alaptörvény nem valamilyen helyiség, épület, ingatlan fizikai integritását védi, hanem ezen keresztül az otthon tulajdonosának (használójának) és családjának magánéletét. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése nem egy tárgyat véd, hanem a személyt. Az alkotmánybírószági gyakorlat egyértelmű abban, hogy az otthon azért védett, mert az a magánélet színhelye {11/2014. (IV. 4.) AB határozat, Indokolás [55]}. Ebből következik, hogy – ahogy arra a Kúria jelen ügyben támadott döntése is felhívja a figyelmet – az Alaptörvény VI. cikkének alkalmazásában nem csak a bejelentett lakóhely, hanem bármilyen más nyilvánosságtól elzárt tartózkodási hely, nyaraló stb. is „otthonként” védett, ha az a magánélet színhelye. Ennek másik oldala viszont, hogy valamely ingatlan integritását érő behatással (pl. fényképfelvétel közlésével) szemben csak akkor lehet sikerrel hivatkozni az Alaptörvény VI. cikkének védelmére, ha az egyébként érinti a magánszférát.
- [26] 3. Jelen ügy kapcsán az Alkotmánybíróságnak két kérdésről kellett állást foglalnia: (1) az indítványozóról készített cikk sérti-e az indítványozó jóhírnevét, illetve (2) a cikk sértette-e az indítványozó otthonának védelmét. Mindkét kérdésben az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény VI. és IX. cikkeinek kollízióját kellett feloldania.
- [27] 3.1. Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése mindenki számára biztosítja a véleménynyilvánítás szabadságát, a (2) bekezdés pedig elismeri a sajtó szabadságát. Az alapügy alperesei a cikk megírása során e szabadságukat gyakorolták.
- [28] Az Alkotmánybíróság gyakorlata egységes abban, hogy a közéleti közlésekhez (amikor a megosztott információ a közülethez kapcsolódik) fokozottabb alaptörvényi védelem kapcsolódik. A 7/2014. (III. 7.) AB határozat rámutatott: „a szólásszabadság különleges védelmet követel akkor, amikor közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó, illetve a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. A közhatalom gyakorlásában résztvevő személyek védelmében a véleménynyilvánítás szabadságának szűkebb körű korlátozása felel meg a demokratikus jogállamiságból adódó alkotmányos követelményeknek.” (Indokolás [17]) Ugyanez a határozat azt is kimondta, hogy „[a] közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit. A közéleti véleménynyilvánításra vonatkozó alkotmányos szempontok eszerint egyfelől tágabb körben lehetnek irányadók, mint a közhatalom gyakorlóit vagy a hivatásszerűen közszereplést vállalókat érintő vélemények köre, másfelől viszont nem állítható, hogy a közéleti szereplőket érintő bármely – köztük a közügyekkel semmilyen kapcsolatban nem álló – közlést e szempontok szerint kell megítélni.” (Indokolás [47])
- [29] Az Alaptörvény IX. cikkének kiemelt védelme akkor biztosított tehát, ha a véleménynyilvánítás szabadsága közszereplőt közéleti kérdésben érint. Jelen ügyben a bíróságok egybehangzóan jutottak arra a következtetésre, hogy az indítványozó közszereplő, és ezt az alkotmányjogi panasz beadvány sem vitatta. Az Alaptörvény azonban a közszereplő magánéletét is védi; magánéletének valamely szelete csak akkor tartozik a nyilvánosságra, ha az a közügyek szabad megvitatásával közvetlen kapcsolatba hozható. A 26/2019. (VII. 23.) AB határozat rámutatott: „A közéleti vita nemcsak a szűkebb értelemben vett politikai vitát jelenti, hanem valamennyi társadalmi jelentőségű kérdés megvitatása is ebbe a körbe sorolandó.” (Indokolás [27]) Azt is rögzítette a határozat, hogy „[a] pusztán információk érdeke (a közvélemény kíváncsisága, hogy az illető hol nyaral) nem szolgálhatja

alapot az Alaptörvény II. és VI. cikkeinek korlátozására, a demokratikus vita lehetőségének biztosítása viszont igen” (Indokolás [29]).

- [30] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a Kúria helyesen értékelte, hogy az indítványozó feladatköre és a cikk témája között szoros összefüggés van: a rászoruló gyermekek táboroztatásáért (nyaralásáért) felelős alapítvány főtitkárának saját nyaralása sem érdektelen a közvélemény számára. A cikk tehát közéleti kérdés megvitatásához járul hozzá, amely így a véleménynyilvánítási szabadság fokozottabb védelmét élvez.
- [31] Ezt követően az Alkotmánybíróság vizsgálta, hogy a sajtószabadság gyakorlása sértette-e az indítványozó jó hírnevét. Az Alaptörvény mind a VI., mind a IX. cikk kapcsán állást foglal, hogy a véleménynyilvánítási szabadság és a személyiségvédelem versengésében melyik élvez elsőbbséget. Ez azonban nem jelenti automatikusan azt, hogy a véleménynyilvánítási szabadságnak mindig meg kell hajolnia a magánszféra, illetve a személyiségi jog szempontjai előtt. A 3048/2020. (III. 2.) AB határozat kifejtette: „Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése szerint a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére. Ez a rendelkezés a véleménynyilvánítás szabadságának határát jelöli ki, ez a határ ugyanakkor nem valakinek a megsértése, hanem az emberi méltóság megsértése. A személyiséget szubjektíve sértő, de az emberi méltóság sérelmét el nem érő kifejezéseket az Alaptörvény IX. cikke védi.” (Indokolás [31])
- [32] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, és nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki [felvi rögzítését lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]]. Az Alkotmánybíróság a bíróságok ítéleteit csak akkor bírálhatja felül, ha azok az Alaptörvény megsabta értelmezési tartományt megsértik, és ezáltal a bírói döntés alaptörvény-ellenes lesz [lásd például: 3073/2017. (IV. 19.) AB végzés, Indokolás [29]]. Jelen ügyben a bíróságok úgy értékelték, hogy a megjelent cikk nem állított valótlan tény az indítványozóról, nem tüntetett fel valós tény hamis látszatban. Az indítványozó cikkel kapcsolatos álláspontját pedig az alapügy alperesei haladéktalanul megjelentették.
- [33] Ezek alapján nem állítható, hogy az indítványozó személyéről szóló, a véleménynyilvánítás szabadságának fokozottabb védelmét élvező közlés a jó hírnévnek olyan mértékű sérelmét eredményezi, ami az indítványozó emberi méltóságát sértené.
- [34] 3.2. Ezt követően az Alkotmánybíróság vizsgálta, hogy sértette-e az indítványozó Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében rögzített jogát az, hogy az alapügy alperesei fényképeket és felvételeket jelenítettek meg arról az ingatlanról, amit az indítványozó bérelt. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza: nem arról kellett állást foglalnia, hogy a felvételek jogszerűen készültek-e, hanem arról, hogy a felvételek megjelenése sértette-e az indítványozó alapjogát. A sajtószabadság nem ad általános felhatalmazást más ingatlanjának fényképezésére. Az ilyen cselekmény jogszerűségének vagy jogellenességének vizsgálata az általános hatáskörű bíróság hatáskörébe tartozik, az Alkotmánybíróság csak azt vizsgálhatta, hogy a bíróságok által megállapított cselekmény összességében az indítványozó magánszférájának sérelméhez vezetett-e.
- [35] Az otthon védelme az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében rögzített, magánélethez való jog egyik alkotmányosan védett részjogosultsága. Ahogy arra a határozat 2. pontja rámutatott: „otthonnak” minősül jogi minősítéstől függetlenül minden olyan nyilvánosságtól elzárt terület, ami a magánélet színhelye – így jelen ügyben a bérelt ingatlan is.
- [36] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése nem magát az ingatlant, hanem a magánszférát védi. Az alapjog sérelme csak akkor állapítható meg, ha az otthon sérelme legalább közvetetten a magánélethez való jog megsértését eredményezi. Ilyen sérelem jelen ügyben két okból sem állapítható meg. Egyrészt a közölt felvételek – a bírósági döntésekben meghatározottak szerint – nem ábrázoltak sem magánszemélyt, sem személyes használati tárgyat, azaz nem ábrázolnak olyat, ami a magánélettel kapcsolatba hozható. Másrészt pedig a bérlemény tulajdonosa már korábban hozzáférhetővé tette az ingatlan címét és arról képeket. Az indítványozó abban a tudatban választotta magánélete ideiglenes színhelyéül a nyaralót, hogy tudhatta, arról hozzáférhetőek felvételek. Hasonló felvételek újbóli megjelenése miatt nem hivatkozhat magánéletének sérelmére.
- [37] 4. Mindezeket összegezve az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a bíróságok helyesen ismerték fel a versengő alapjogokat, és nem állítható az sem, hogy önkényes mérlegeléssel jutottak volna arra a következtetésre, hogy

a közszereplőről szóló, közügyek megvitatásához kapcsolódó cikk nem sértette az indítványozó Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésben rögzített jogát. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság az indítványt elutasította.

Budapest, 2020. július 7.

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Handó Tünde
alkotmánybíró helyett

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
alkotmánybíró helyett

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/478/2020.

